

се обръщаше внимание на произхождението и титлата. Въ България нѣмаше ни графове, ни барони, само единъ Богориди се наричаше князь, но него скоро причислиха или къмъ гърците или къмъ власитѣ.

При всичко, че Стоянъ неизбѣгваше обществото, но и не се увличаше отъ него: той търсѣше нѣщо-си друго.

Той се запозна въ читалището съ прѣдставителитѣ на мѣстната интелигенция. Всички философствуваха на една и същата тема: Да даде Богъ да не бѣде по-злѣ, тогава може би ще стане по-добрѣ.

Отъ този принципъ се ръководѣше и Хаджи Христо и всичкитѣ членове на *мизлиша*. Въ такъвъ възгледъ се придържахше и грамадното болшинство. Това доста много занимаваше Стояна въ първото врѣме. Той мълчаливо слушаше прѣпирнитѣ по поводъ на разнитѣ общественни въпроси, за които българитѣ обичаха да разсѣждаватъ. И останалата младежъ слушаше. Между тѣзи послѣднитѣ се намѣрваше единъ момъкъ на около двацетъ години, който идваше обикновено въ сѣботата и оставаше тамъ цѣлийтъ недѣленъ день. Стоянъ забѣлѣза, че този младъ човекъ слуша съ удивително внимание разговоритѣ, но още по-внимателно чете. Въ недѣля, въ което врѣме и да дойдешъ, ще го намѣришъ да чете нѣкоя книга. Той бѣдно бѣше облѣченъ и малко странно, защото неговитѣ дрѣхы бѣхъ полу-български и полу-европейски. Можаше да се прѣдполага, че дрѣхитѣ му бѣха подарени отъ разни личности. Той бѣше обутъ въ чехли. Единъ пътъ попита Стоянъ библиотекарьтъ:

— Кой е този?

— Незная, послѣдва отговоръ. Никола се вика. Той иде въ сѣботата вечеръ и си отива въ понеделникъ сутринята. . . Испросилъ.

— Значи, той двѣ ноци спи въ четалището?

— Да, и за това миѣ дѣскитѣ. Той си носи свѣщъ и, както ми се чини, всичкото врѣме чете.

— Любопитенъ човекъ!

Стоянъ се интересува много за Никола. Искаше му се да се запознае съ него и съ такава цѣль